

Takla Makan

Het blauwe licht

TAKLA MAKAN

HET BLAUWE LICHT

PETRA NOUNS

the sky is the limit

DUTCH VENTURE PUBLISHING

Takla Makan (Het blauwe licht)
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse uitgave © 2018 Dutch Venture Publishing
Auteur: Petra Nouns
Vertaling uit het Duits: Jen Minkman

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Chinouk Thijssen

Eerste druk maart 2018, tweede druk juni 2019
ISBN 9789463863339
NUR 284

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk,
fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*De orkaan bulderde door mijn leven.
En mijn kinderhart stierf.*

Duiven en kraaien

Ik geloof dat alles op 27 augustus van dit vervloekte jaar is begonnen. Het verhaal gaat natuurlijk veel verder terug – hoe ver, dat weet niemand precies. Voor mij begon het in elk geval op die dag. Ik kwam terecht in de vierde klas van de Marie Curie-scholengemeenschap in Kreuzberg, wat verder niet zo'n drama is, natuurlijk, ware het niet dat Orkan ook in klas 4A zat.

Voordat het eerste uur begon, struikelde ik al over zijn tas, die midden in het gangpad lag. Ik had gehoopt dat hij was blijven zitten, maar nee dus. Het zag ernaar uit dat ik nóg een jaar met hem zat opgescheept.

Ik zat al acht jaar met Orkan in de klas. Sinds de basisschool.

Mijn vader houdt van Kreuzberg en alle multiculturele heerlijkheden van deze wijk in Berlijn. Het leek hem een goed idee om me naar een basisschool te sturen waar vijfenzeventig procent van de leerlingen buitenlands was. En daarna door naar Marie Curie, waar dat buitenlandersaantal nog steeds op zo'n zesenzestig procent neerkwam. Twee derde van de school was buitenlander... of eigenlijk moet ik zeggen: leerlingen met een allochtone achtergrond. Mijn pa heeft geen flauw idee wat dat

inhoudt. Zelf geeft hij les op een omhooggevalen gymnasium in Wilmersdorf, de huichelaar. Maar papa is wel een lieve huichelaar, hoor – of eigenlijk moet ik Lars zeggen, want papa wil niet graag ‘papa’ worden genoemd.

Een moeder heb ik trouwens ook nog. Ik vergeet het wel eens, want zo vaak zie ik haar niet. Ze is etnologue. Etnologie was een van de eerste woorden die ik kon schrijven, en mama was destijds erg trots op me. Wat etnologie nu precies inhoudt, snap ik tot op de dag van vandaag niet. Ik weet wel dat het ervoor zorgt dat ze continu met haar neus in andermans (uitheemse) zaken zit en altijd buiten de deur is. Lars zou liever zien dat ze meer thuis is – logisch, lijkt mij – maar wat moet hij dan? Haar vastbinden? Dan zou ze zeker van hem scheiden.

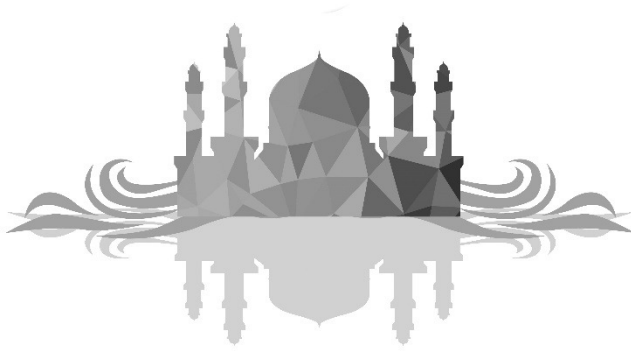
Kort gezegd: ik heb een raar gezin – als je het überhaupt al zo kunt noemen – en soms wilde ik dat ik een vader had die voetbal keek en een moeder die, nou ja... er gewoon wás. Vastgebonden of niet.

Misschien moet ik ook nog even noemen dat ik altijd en eeuwig dezelfde trui draag. Hij is zwart, lang, breed, in de winter houdt hij me warm en in de zomer fris, en op de voor- en achterkant staat domweg ‘sweatshirt’. En nee, natuurlijk heb ik niet maar één zo’n trui. Ik heb er zowaar twee, die er dus identiek uitzien. Als de ene gedragen wordt, zit de andere in de wasmachine en andersom. Ze zien er dus ook identiek verwassen uit.

En dan dit: een paar dagen voor de eerste schooldag in klas 4A begon, had ik voor de eerste keer in mijn leven een postduif gezien. Met zo’n ringetje om zijn poot en een strak opgerold briefje erin. Het was avond. De duif zat op een tak van de lindeboom voor mijn raam en werd door een kraai aangevallen.

Ik wilde hem wel helpen, maar de kraai hakte zo op hem in dat hij wegvloog. Ja, ik weet het, dat klinkt allemaal niet zo spannend, maar het gekke eraan was dat het hele gevecht zich om halftwaalf 's nachts afspeelde. En voor zover ik weet, zouden kraaien en duiven dan moeten slapen.

Heel waarschijnlijk was dat het begin van mijn verhaal.

Het orakel

Op een duintop aan de zuidelijke rand van de Takla Makanwoestijn zit Leila, de laatste grootmeesteres van witte magie in de orde van de Itnanin. De middagzon staat hoog boven de eindeloze vlakke van gouden golven. Met haar knokige wijsvinger tekent Leila letters in het zand, regel na regel, langzaam en bedachtzaam.

O heilig orakel van de zandkorrels,
aanbeden door grootvaders en overgrootvaders,
geef prijs wie u aanwijst
als mijn leerling en waardige opvolger...
Openbaar mij!
Wie zal de kandidaat zijn?

In de verte, vanuit het midden van de woestijn, stuift bruisend zand omhoog. Het gebulder zwelt aan, wordt tot storm, huilt en smijt een miljoen zandkorrels door de lucht. Leila trekt haar gewaden tegen zich aan en duikt ineen. Dan heft ze haar hoofd op, knijpt haar achthonderdzevenentwintig jaar oude ogen sa-

men en knippert tegen de zon in.

Op een duintop aan de noordelijke rand van de Takla Makan-woestijn zit Arda, grootmeester van zwarte magie in de orde van de Shaitanin. Hij kauwt op de kop van een hagedis, de schedel langzaam tussen zijn kaken vermalend. Dan slikt hij, boert en roept in de richting van het zuiden: ‘Vooruit, orakel! Wees een spiegel!’

In de verte van de woestijn roert zich het orakel der spiegelingen. Een glanzende streep, die zich langzaam uitbreidt tot een schitterend vlak. Een fata morgana. In het spiegelende vlak toont het orakel hem wat Leila, zijn grootste vijand, aan de andere kant van de woestijn uitspookt.

Arda heeft er moeite mee het spiegelschrift te ontcijferen.

‘Die kan ook nooit eens kort van stof zijn, die Leila. Aanbeden door grootvaders en overgrootvaders...’ snuift hij, en hij spert zijn zwavelgele ogen wijd open. ‘Aha, dus dat oudje heeft een opvolger nodig. Interessant...’

En daar verschijnt het antwoord van het orakel. Eerst onduidelijk, maar dan wordt het beeld steeds scherper, tot er in de zandwolk een kort opschrift verschijnt:

Orkan

Leila stoot een schreeuw van pure ontzetting uit en laat zich op de grond vallen. Orkan? Haar neefje Orkan? De Orkan die in Kreuzberg in Berlijn woont en meer geïnteresseerd is in nieuwe iPhones, schoenen van Nicki – of hoe dat merk ook mag heten – en actiefilms dan in de hoge, heilige kunst van de witte magie? De Orkan van wie ze ondanks dat houdt als van een

zoon? Bedoelen ze díé Orkan?!

Arda veegt met zijn mouwen het hagedissenbloed van zijn lippen en leest wat er in de lucht geschreven staat. Een grijs verspreidt zich over zijn gezicht.

‘Orkan? Leila, dat wordt je ondergang, je einde! Dat jongetje, Orkan, hij moet jouw toverleerling voorstellen? Ha! Hahaha!’ Zijn gelach laat de fata morgana nog meer trillen.

‘Waarom Orkan, waaróm?’ vraagt Leila zich hoofdschuddend af. Maar ze weet heel goed dat het orakel daar geen antwoord op heeft. Het vertelt haar altijd wat er gaat gebeuren, maar nooit waarom.

Waarom moet Orkan in zevengodensnaam de harde beproevingen van de tovenaarsleer doorstaan? Hij zal moeten rijpen – veel sneller dan normaal is op zijn leeftijd. Geestelijk groeien, zijn hart verruimen, zijn wil sterken.

Leila weet natuurlijk wat haar nu te doen staat. Maar wat zal Orkan ervan vinden? Ze zal een bruid voor hem moeten zoeken. Daarna zal het paar ondergedompeld moeten worden in de tovenarij van de Verschoven Tijdperken. Dat is de eerste beproeving... zonder die drempel over te stappen kan Orkan niet eens beginnen met zijn echte lessen. Zo zijn de regels, als de leerling in kwestie een jongen is. Iedereen die magie beoefent, of dat nu zwarte of witte magie is, is hiervan op de hoogte.

Zo ook Arda. Die verkneukelt zich. Dit wordt kinderspel, bijna te eenvoudig om er nog een leuke uitdaging in te zien. Hij zal ervoor zorgen dat die Orkan en zijn bruidje de Magie van de Verschoven Tijdperken niet zullen overleven. En dan: het einde van de Itnanin! En dat betekent ook dat er een eind komt aan zijn wraakactie. Wraak die hij wil nemen op Leila,

die meer dan achthonderd jaar geleden iets heeft gebroken. Namelijk het hart van Arda's vader, Erim. Een eerlijke, eervolle en hoogst onaantrekkelijke zwarte magiër.

Erim was verliefd op Leila en deed er alles aan om door die vervloekte Itnanin te worden geaccepteerd. Hij was bereid zich met huid en haar toe te leggen op het beoefenen van witte magie, maar ze wezen hem af. En Leila versmaadde hem. Bespote hem!

Toendertijd was Leila prachtig. Bloedjong, zestien en beeldschoon.

Maar zelfs witte magiërs zoals de Itnanin worden ouder en sterven.

'Sterfelijk! Jaja!' Arda's schreeuw laat de woestijn van Takla Makan beven.

Ja, Leila gaat dood, en al vrij snel. Hij hoeft er niet eens meer iets aan te doen, want in feite is ze al ten dode opgeschreven. Als ze haar ware gelaat toont, ziet ze eruit als de mummie die ze al heel snel zal worden.

Maar voordat het zover is, zal ze eerst nog moeten toekijken hoe die nietsnut van een erfgenaam van haar, die Orkan, faalt en om het leven komt. Niets zal er overblijven van hun belachelijke, doffe witte magie. Zij zal sterven zonder een opvolger, en zonder een opvolger die de nieuwe grootmeester kan worden, is de orde van de Itnanin ten dode opgeschreven. Ze zullen in vergetelheid verzinken. En dan zullen de Shaitanin over de wereld heersen! Dankzij hem, Arda, de grootste zwarte magiër aller tijden – die hij dan zal worden.

De storm is voorbij en de zandkorrels zijn weer gaan liggen. In rustige golven strekt de woestijn zich uit. Leila staat op, buigt

voor het orakel om het te bedanken en belooft dat ze zijn aanwijzing onverwijld zal opvolgen. Dan springt ze behendig als een jong meisje op haar gevleugelde paard en gaat ervandoor.

Hoog stijgen ze op in de wolkeloze hemel.

Ze heeft een hoop te doen. Boodschappen doen in Kashgar en naar de jaarlijkse familiebijeenkomst in Sarp, voordat ze de driepotige, eenlettergrepige kat in Istanbul een verplicht bezoekje brengt. Sarp... als Orkan ook naar de familiereunie komt – en de kans is groot dat hij niet eens komt, want hij heeft een hekel aan ‘dat boerengat’, zoals hij het noemt – moet ze hem vertellen wat het orakel haar verteld heeft. Zonder eromheen te draaien.

Arda’s mond klapt dicht en zijn rimpelige lippen sluiten zich. Zonder zijn eigen orakel te bedanken, springt hij net zo lichtvoetig als Leila op zijn tapijt. Het is een heel oud tapijt, een erfstuk van onmetelijke waarde, al zitten er dan ook slijtplekken in.

‘Vooruit! Draag mij!’ Terwijl hij zijn tapijt de sporen geeft, zet Arda de achtervolging in.

Bij de stad Kashgar, aan de westelijke rand van de Takla Makanwoestijn, komen de noordelijke en zuidelijke Oude Zijderoute bijeen. En precies op dat punt botsen Leila en Arda bijna tegen elkaar aan. Leila’s paard hinnikt geschrokken en gaat op zijn achterste benen staan. Leila heeft moeite te blijven zitten en ook Arda kukelt bijna van zijn tapijt.

Leila wordt driftig. ‘Kun je niet uitkijken? Er is amper verkeer in de lucht, prutser! Zondagsvlieger! Je had hier achthonderd jaar geleden eens moeten komen, dan had je wat meegemaakt.’

Arda zet zijn tulband weer recht en snauwt: ‘Rechts heeft voorrang, oud wijf!’

‘Ach wat. Links heeft voorrang in Pakistan, rechts in Kirgistan, tot 1949 was het ook links in China, nu weer rechts... alsof iemand daarop let.’

Aan Leila is absoluut niet te merken dat de angst haar in zijn greep nam zodra ze Arda zag en rook, en elke vezel in haar lichaam zich verzette tegen zijn aanwezigheid. Ze gaat snel rechtzitten in het zadel en trekt verachtelijk haar neus op. ‘Wat doe je hier eigenlijk, trieste nageboorte van de duivel? Stalk je mij soms?’

Leila geeft het paard met haar hielen een klein beetje de sporen en trekt de teugels aan om zich voor te bereiden op de afdaling in Kashgar.

‘Doe maar niet alshof jij so belangrijk bent! Ik? Jou shtalken? Het is shtom toeval dat ik hier ben.’ Doordat Arda inmiddels tandloos is – op een enkele tand na – kan hij de sisklanken niet al te best meer uitspreken als hij zich onzeker voelt.

‘Hoe komt het toch dat ik meteen alle respect voor je verlies zodra je die mond van je opentrekt? Overigens: je stinkt ook uit je mond.’

‘Dat ish de geur van de hel.’ Hij trekt zijn muil nog wat verder open en laat zijn helse adem ontsnappen.

Doodsbleek zakt Leila in elkaar en haar hoofd slaat krachteleos tegen de hals van haar paard. Als ze weer bijkomt, ziet ze de daken van Kashgar al. Op haar dappere paard kan ze vertrouwen. Maar ze voelt zich nog steeds misselijk. Arda’s vader, die ooit achter haar aan zat, stonk ook al zo. Toen hij al die eeuwen geleden uiteindelijk zijn hofmakerij op moest

geven, zwoer hij dat hij wraak zou nemen. Terwijl het paard op de oeroude muren van Kasghar afvliegt, denkt Leila terug aan die hele geschiedenis.

Ooit was er al eens een kandidaat om haar op te volgen: Latifa, een meisje dat net zoals Orkan door het heilige orakel van de zandkorrels was benoemd. Zij werd het slachtoffer van Erim, Arda's vader. Van hogerhand in zijn eigen orde ontving Erim het bevel Latifa onschadelijk te maken. Hij was de geknipte persoon voor die opdracht: hij was al gedesillusioneerde, haatdragend en wraakzuchtig nadat Leila hem keihard had afgewezen.

Erim gebruikte magie om Latifa haar reukzin af te nemen, en dat was nog niet alles. Omdat hij zich door zijn verliefdheid op Leila al eerder in de Itnanin had verdiept, kon hij haar voorspiegelen dat hij een van hen was. Vermomd als schone jongeling verleidde hij het meisje en stal haar onschuld. Ze raakte zwanger en werd verliefd op hem. Latifa baarde Arda maar stierf in het kraambed. Tot op de dag van vandaag geven de Shaitanin de Itnanin de schuld van haar dood en andersom.

Erim was echter ook echt op Latifa verliefd geworden – de eerste vrouw zonder blaam die hij ooit in zijn leven aangeraakt had – en door haar dood werd hij zo ziek van verdriet dat hij zich eigenhandig een mes in zijn hart stak. Ook hier hadden de Itnanin een vinger in de pap. Volgens de Shaitanin, dan.

‘De Shaitanin hebben niemand nodig om zichzelf in het verderf te storten. Dat doen ze prima zelf,’ murmelde Leila in zichzelf. ‘Maar nu moet ik niet meer denken aan die oude verhalen. Ik moet me concentreren,’ gaf ze zichzelf op haar kop.

Voor de magie van de Verschoven Tijdperken heeft ze

kruiden nodig van de zondagsmarkt in Kashgar. En gedroogde wildezwijnsnuit. Daar bovenop nog vijftien milliliter rivierwater van de oever van de Tuman precies van de plek waar de kamelen komen drinken, en exact gemengd met 0,968 milliliter kamelenspuug. Leila denkt ingespannen na. Ze heeft geen receptenboek, geen opschrijfboekje en geen computer – al zeurt Orkan haar bij tijd en wijle de oren van het hoofd over dat ze een heel lichte laptop moet aanschaffen.

‘Voor een *frequent flyer* zoals jij echt superhandig,’ vindt hij.

Niets van de kennis die ze bezit heeft ze ooit opgeschreven; zij niet en haar voorvaderen ook niet. De kennis van de Itnanin is zo oud als de mensheid zelf. Die opschrijven zou de magie tenietdoen, want als iets eenmaal opgeschreven is, kan het niet meer geheim blijven. En wat niet geheim kan blijven, is onbeschermd.

Auteursrecht, productbescherming, patenten enzovoort... allemaal zielige pogingen van onwetende handelaren.

‘En alweer dwaal ik af. Ik word oud. Ja, echt oud.’

Ze raapt zich bij elkaar.

Het kamelenspuug moet van een drachtige, minder dan vijf jaar oude kamelenstoet stammen. Leila mag niets vergeten en niets door elkaar halen. De magie van de Verschoven Tijdperken is gevaarlijk. Levensgevaarlijk.

Op een verlaten stuk grond voor de toren van Kashgar laat Leila haar paard landen. Ze stijgt af, rekt haar rug en herschikt haar gewaden.

Arda landt ergens achter een muurtje vlakbij. Met moeite is hij erin geslaagd om op zijn tapijt Leila's paard bij te blijven. Als tovertapijt werkt het onberispelijk. Of hij er nu op zijn buik

op ligt, in kleermakerszit op zit of dapper rechtop bovenop staat, Arda kan er altijd zijn toverkunsten op uitvoeren. Als vilein tapijt doet het zijn werk fantastisch. Iedereen die er voet op zet, krijgt te maken met vernietigende krachten die in hem of haar worden opgewekt: haat, woede, neerslachtigheid, verachting, hebzucht, nijd, verwarring, moordlust – wat Arda ook maar wil oproepen. Een klasse werktuig voor een magiër zoals hij! Maar als vliegtuig stelt het helaas niet veel voor.

Arda maakt zich op om zich in de machtige vogel Grijp te veranderen. Met vleugels als een Boeing, maar dan nog sneller, en met een snavel en klauwen die sterker zijn dan een graafmachine. Arda gaat eens goed op zijn kleed zitten, sluit zijn ogen en murmelt een koeterwaals taaltje bestaande uit Chinese, Oeigoerse, Turkse, Arabische en Salarische woorden. Dan houdt hij tien minuten zijn adem in. Er gebeurt niets.

Ook al is hij dan grootmeester der zwarte magie en lid van de orde van de Shaitanin, hij is pas honderdtweëndertig jaar oud. Hij heeft nog geen jarenlange ervaring met metamorfoses. En diep in zijn zwarte hart houdt hij niet zo van metamorfoses. Zijn vader had daar ook al geen geluk mee. Waarom zou je je als iets anders voordoen? Je bent wie je bent en daarmee basta. Maar goed, het moet maar. Hij houdt opnieuw zijn adem in en wordt vuurrood, donkerpaars, blauw zelfs. Dan stopt zijn hart eindelijk met slaan. Zijn mond en neus groeien samen en veranderen zich naar voren in een spitse snavel. Zijn buik zwelt op, zijn ingewanden knappen, zijn benen krimpen en zijn voeten krommen zich tot klauwen. De lichaamsonderdelen passen geen van allen bij elkaar. Zijn kop is zo groot als die van een mus, maar zijn buik is zo dik als bij een olifant. Ook zijn voeten zijn niet van gelijke grootte. Het wezen, dat zojuist

nog Arda was, schudt zich, rukt met zijn snavel de voden van zijn lijf, rekt en strekt zich, wappert met zijn armen totdat er vleugels ontstaan, stampt en springt... en langzaam transformeert het misvormde dier zich tot een vogelachtige gestalte – een sierlijke duif in een prachtig verenkleed, in wiens borst nog steeds Arda's zwarte hart slaat.

‘Bah,’ zegt hij als hij langs zijn nieuwe lijf omlaagkijkt.

‘Ach, trek het je niet aan.’

Arda duikt van de schrik in elkaar. ‘Hoelang sta je daar al?’

‘Lang genoeg.’ En dan heeft Leila hem al te pakken. Hij ligt ruggelings in haar ene hand en zijn duivenpoten trappelen in de lucht. Aan een van zijn pootjes hangt een ring met een kokertje. ‘Je bent perfect geschikt om postduif te spelen.’

Hij schopt en probeert de ring af te schudden, maar die zit muurvast. Leila raakt met haar gespitste voet het vileine tapijt van Arda aan en dat krimpt, rolt zich op, springt op als een soort sprinkhaan en vouwt zich dan handig op in het kleine kokertje dat aan de pootring van de duif zit.

Leila houdt Arda vlak bij haar gezicht. ‘Zo. Ik zou je nu gewoon je uitgemergelde nek om kunnen draaien. Maar toch doe ik het niet. Nog nooit heeft een Itnanin het bloed van een Shaitanin aan zijn vingers gehad. Je zult jezelf al genoeg schaden, net zo lang totdat het je dood tot gevolg heeft. En dat walgelijke tapijt van jou kan je daarbij een handje helpen. Vergeet het nooit: witte magie bestrijdt zwarte magie. Altijd. Tot in alle eeuwigheid.’

Arda kijkt haar met een blik vol haat aan.

‘Graag gedaan, hoor,’ zegt Leila. Dan stopt ze het kokertje dicht en laat ze hem vallen.

Alle Itnanins vervloekend hakt Arda op de pootring in.

In volle vlucht verandert Leila haar paard in een dood-normale taxi, waar ze enige tijd later midden op de zondagsmarkt in Kashgar uit klimt.

Alles wat ze nodig heeft, kan ze kopen bij meneer Hui Min – al vijfduizend jaar lang heeft de traditionele winkel van zijn familie alle ingrediënten op voorraad die je nodig hebt om te kunnen toveren. Dat beweert hij tenminste. Maar Leila weet dat Hui Min nog weleens de neiging heeft te overdrijven. Het duurt langer dan een uur voor hij de paar kleinigheden heeft gevonden die hij beweert al vijfduizend jaar lang continu op voorraad te hebben.

Eenmaal weer op haar paard vliegt Leila verder naar het westen. Hoger en hoger gaat ze, terwijl ze over de witte toppen van de zevenduizend bergen van de Tien Shan vliegt met haar blik op oneindig.

Duidelijk sneller dan de toegestane postduivensnelheid – maar nog altijd op veilige afstand van Leila – heeft Arda de achtervolging ingezet. De blik die hij op de bergen onder hem werpt, vervult hem met bittere herinneringen. Hij is opgegroeid in een grot in dit gebergte bij een onnozele, oude Shaitanin-bediende, en had al in zijn jeugd de belofte gemaakt zijn vader te wreken. Nu zweert hij opnieuw dit te doen.

‘Bij alles wat me onheilig is!’ slingert hij met zijn helse adem de wereld in.

Zijn vileine tapijt klappert in de vliegwind en de ring snijdt in zijn been.

‘Dat vervloekte, witte bloed dat door mijn aderen stroomt,’ raast Arda. ‘Vanwege mijn vervloekte, witte moeder. Het zorgt ervoor dat ik een zwakkeling ben. Die ring aan mijn voet is niet

om uit te houden!’

Maar toch verdraagt Arda de pijn. Ook verdraagt hij de temperatuur van min tachtig die heerst op deze hoogte. Met elke luchtmijl die hij aflegt, wordt zijn wens wraak te nemen nog heviger.

Na tweeduizend mijl ziet Leila de Kaspische Zee onder zich, en in de verte, aan de horizon, de kust van de Zwarte Zee. Ze vliegt met de zon mee en de uren verstrijken alsof ze in een tijddus zit – in een eindeloos voortdurende dag.

Onder haar duikt Sarp op, haar geboortedorp dicht bij de Turks-Georgische grens. Sarp is vanaf deze hoogte nauwelijks te zien, maar Leila weet precies bij welke baai aan de kust van de Zwarte Zee ze geboren is. Op dertienjarige leeftijd had ze al leren vliegen op haar gevleugelde paard. Na meer dan achthonderd jaar vliegen kent ze de hele wereldkaart zonder problemen uit haar hoofd. Toen Orkan haar eens enthousiast Google Earth liet zien op zijn laptop, moest ze heimelijk lachen om de mensen die zo’n onvolkomen werktuig nodig hadden om hun weg te vinden. Maar natuurlijk had ze Orkan en zijn computer geprezen.

Leila landt in een rustige olijfgaard vlak bij Sarp. In de schaduw van de bomen verandert ze zichzelf in een elegante vrouw van wie niemand exact zou kunnen zeggen of ze dertig, veertig of vijftig jaar oud is. Zo kent haar hele familie haar al decennialang.

Ze doet net alsof ze gewoon wat beleefdheidsbezoekjes komt afleggen, maar achter gesloten deuren gaat ze in diep beraad met de dorpsoudste, terwijl ze de veertien- en vijftienjarige meisjes uit het dorp laat opdraven met lamsspiezen, salade en yoghurt. De meisjes beantwoorden braaf alle vragen

die Leila hun stelt.

Later die middag is het dan zover: Orkan maakt inderdaad zijn opwachting bij haar. Achter zijn moeder aan stapt hij de binnenplaats op. Hij trekt zijn Nicki-schoenen uit voor hij de lage deur doorstapt en zijn tante en de dorpsoudste begroet. Hij begroet beide vrouwen door ze eerbiedig de hand te kussen. Tante Leila's hand brengt hij na de kus ook nog met gebogen hoofd naar zijn voorhoofd. Hij weet hoe het hoort. Hij is een brave jongen.

Hij vraagt naar haar gezondheid, vertelt haar over zijn vorderingen op school en zijn lessen op de saz. Leila weet dat hij daarbij altijd een beetje opschept, maar dat vergeeft ze hem. Als ze hem echter vertelt over haar vraag aan het heilige zandorakel en op enthousiaste toon bericht dat hij, Orkan, haar opvolger in de orde van de Itnanin wordt, begint hij te grinniken.

'Tovenaar? Ik? Met een toverstok en zo? Kom op zeg, tante.' Hij slaat zich met zijn vuisten op zijn borst en kijkt met een grijns in de rondte. De vrouwen zwijgen ongemakkelijk.

Leila moet vaststellen dat Orkan niet het flauwste benul heeft van wat de uitspraak van het orakel inhoudt.

Zijn moeder schraapt verlegen haar keel, pakt zijn hand en kijkt hem ernstig aan. Orkan lacht en roept: 'Cool! Man, ik word gewoon tovenaar!'

Grijzend staat hij op en loopt de binnenplaats op, waar alle meisjes die aan de deur hebben staan luisteren giechelend uit elkaar stuiven en wegrennen.

Nou ja, hij heeft in elk geval de opdracht zonder aarzelen aangenomen, denkt Leila. Een flauwe glimlach laat haar gezicht oplichten.

Tijdens het drinken van ettelijke kopjes thee en het eten van twee koekjes – want Leila let streng op de lijn – praten de vrouwen verder over wat ze nu te doen staat.

Nog diezelfde avond zet Leila haar reis voort. In de schemering zet ze koers naar Istanbul. Daar heeft ze sinds haar zevenhonderdvijfenzestigste levensjaar gewoond – soms in het Aziatische gedeelte en soms in het Europese gedeelte – totdat ze onlangs in de buurt van Kashgar is gaan wonen. Daar slijt ze haar bejaarde dagen.

Leila laat het paard hoog over de Bosporus cirkelen. Hemel, water, de Aya Sofia, de Blauwe Moskee, het Topkapi-paleis... de hele baai baadt nog in licht van de zonsondergang aan de Gouden Hoorn. Dit is het mooiste uur van de dag in Istanbul.

In haar hele lange leven heeft Leila de driepotige, een-lettergrepige kat misschien maar vier keer gezien, en de eerste keer had ze nog vier poten. Bij hun tweede ontmoeting moest Leila meemaken hoe de kat haar been verloor. Ongelooflijk – de kat die de hoedster van alle Itnanin-magie is en nochtans een poot verloor. Tegenwoordig leeft ze teruggetrokken in de *yali* van de familie, een villa die direct aan de waterkant staat op de oever van de Bosporus. Alleen Orkans overgrootmoeder, zijn *büyük nine*, woont verder in dat huis, en ook zij laat zich nooit zien bij familiebijeenkomsten.

Als het eenmaal helemaal nacht is geworden, laat Leila haar paard afdalen. Langzaam nadert ze de *yali*. Het prachtige houten huis aan het water, dat stamt uit de tijd van de voorlaatste sultan van het Ottomaanse Rijk, lijkt te slapen. Een gammele schuit ligt te schommelen in het boothuis ernaast. Een van de balkons op de eerste verdieping is enigszins verzakt. De uit filigraanhout gesneden luiken voor de ramen

hangen scheef en bewegen zacht piepend in de nachtelijke wind. De ramen erachter zijn met planken dichtgespijkerd. Maar achter het raam op de derde verdieping is een zwak licht te bespeuren.

Zachtjes landt Leila achter de tuinmuur van de yali. Een bediende komt op oude, kromme benen naar haar toegesneld en neemt het paard van haar over. Leila fatsoeneert haar kapsel en betreedt het huis.

Op de begane grond ruikt het wat bedompt door de vochtige fundering. Maar in de drie met elkaar in verbinding staande salons op de derde verdieping is daarvan niets te merken. In de middelste kamer zit op een zachte, luie stoel in de lucht van rookwaar zoals amber, muskus en wierook de büyük nine, met de driepotige kat als een soort kraag om haar schouders geslagen. Het dier soest in het schijnsel van de olielampen. Daarnaast is er tot Leila's verbazing een jong meisje met een fluweelzachte blik in de kamer aanwezig.

Overgrootmoeder knikte Leila toe en gebiedt haar met een afgemeten gebaar om plaats te nemen.

Leila gaat zitten. Het meisje serveert soep, dadels en thee. Leila vraagt hoe oud ze is.

'Veertien.' Het meisje lacht verlegen terwijl ze met een grote boog hun glazen vult.

'Zozo. Veertien? En hoe heet je?'

'Selda.'

'Zozo, Selda.'

'Ze is mijn oudachternichtje, dus ook een achternicht van Orkan,' zegt büyük nine.

'Zozo. Achternichtje.'

Selda trekt zich weer terug en Leila volgt haar welwillend

met haar blik.

Na het eten gaan Leila en overgrootmoeder met de driepotige, eenlettergrepige kat op haar schouders in de maankamer zitten: een kleine uitbouw die eruitziet als balkon en alleen wordt gebruikt om de maan te observeren. Zwijgend zitten ze in het zwartblauwe licht van de nacht en kijken breed uit over de Bosporus tot aan de zilveren sikkel van de maan. En nog verder... ze kijken in de toekomst en het verleden.

Dan keurt de driepotige, eenlettergrepige kat Leila eindelijk een blik waardig. Leila legt de zaak voor.

Ze vraagt om hulp bij haar zoektocht naar een bruid voor Orkan, en om toestemming voor het gebruik van de magie der Verschoven Tijdperken. De driepotige, eenlettergrepige kat knikt bedachtzaam. Dan spreekt ze negen lettergrepen.

‘Kreuzberg. Manteuffelstraat. Smederij.’

En dat is meer dan ze ooit eerder in één keer heeft gezegd.

En weer gaat de vlucht verder, dit keer bij nacht.

Als de lichtjes van Berlijn opduiken, verandert Leila zich snel in een kraai. Haar gevleugelde paard transformeert ze tot een huismijt, die ze tussen haar kraaienveren steekt.

Ze cirkelt drie keer rond de tv-toren en dan buigt ze af in de richting van de Manteuffelstraat in Kreuzberg. Daar vindt ze een huis met een vervaagd opschrift boven de poort. *Smederij Hermann Sein*. In vogelvlucht bekijkt ze de namen op het bellenplateau. Wat raar – er staat geen enkele Turkse bij. Waar woont de bruid dan?

Ze besluit om in de lindeboom in het binnenhofje neer te strijken en eerst eens op adem te komen. Morgen zal ze wel verder zien.

Achter alle ramen is het al donker. De binnenplaats is stil. Alleen het zachte ruisen van de bladeren en het gedruis van de grote stad in de verte zijn te horen. Of heeft ze soms het gebulder van de storm in de Takla Makanwoestijn nog in haar oren? Of de vliegwind van de lange reis? Leila rekt zich uit en spreidt haar vleugels, er daarbij op lettend dat ze de huismijt niet per ongeluk verliest.

Net wil ze haar kop onder haar veren steken om eindelijk een dutje te doen – ze heeft er al een lange werkdag op zitten en er komen nog meer lange dagen aan – roert zich de eerste verstoring van de nachtelijke stilte al. Arda wil onopvallend op een van de bovenste takken neerstrijken om Leila niet uit het oog te verliezen, maar hij heeft zijn gewicht lichter ingeschat dan hij in zijn postduivengestalte heeft. De tak breekt af en laat Arda een aantal etages naar beneden storten, waar hij op een tak direct naast Leila ploft. Geschrokken kijkt hij haar met zijn zwavelgele ogen aan.

Net zo geschrokken staart ze terug. ‘Jij?’ krast ze.

Hij koert terug: ‘En jij? Ook hier? Wat een toeval, zeg.’

Leila hakt met haar snavel op hem in. Net zo lang tot hij wegvliegt.

Door een geopend, onverlicht raam op de vierde verdieping kijkt een meisje naar de vechtende vogels.

‘Hup, wegwezen!’ roept het meisje, en ze klapt in haar handen. ‘Hoe durf je zo dat lieve postduifje aan te vallen? Ben je gek geworden, onbeschofte kraai!’

Verbaasd kijkt Leila het meisje aan.

Zo’n onopgevoed ding, gaat het door haar heen. Dat kan toch niet...?

Plots kriebelt er iets onder haar vleugel. Uit haar verenkleed